

2016/2017
4. évfolyam 1. szám

Hírlevél, 2016. szeptember

Eötvös József Evangélikus Gimnázium és Egészségügyi Szakgimnázium

> Kedves Olvasó!

> Hírlevelünk tartalma rendszerességgel merít iskolánk életének történeteiből. A tematikus rovatok hivatkozásai elkalauzolják Önt iskolánk diákoldalára, a Kórlap Online-ra, ahol betekintést nyerhetnek a mindennapjainkba. Legyen a vendégünk!

A szerkesztők.

Szerkesztők:
Betuker Botond
Gönczy Ágnes
Kóczán Krisztián

Felelős kiadó:
Gottschling Gábor
igazgató

Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek. (Ez 36,26a)

Iskolai programajánló:

O K T Ó B E R

Október 3.— Az aradi vértanúk napja, megemlékezés

Október 6.— Koszorúzás a városi megemlékezésen

Október 8.— A 12. évfolyam kirándulása

Október 8.— Projektnap, 72 óra kompromisszum nélkül

Október 9.— dESZKa Társulat—Made in Hungária, Bük

Október 11.— Csendesnap és az elsősök avatása

Október 12.— Eötvös bérlet, Soproni Petőfi Színház

Október 17.— dESZKa Társulat—Made in Hungária, Pápa

Október 19.— Diákkör

Október 20.— 1956-2016—Iskolai ünnepély

Október 29.— dESZKa Társulat—Made in Hungária, Fertőd

Október 29– november 6.—Őszi szünet

Fecskenap

Már augusztusban birtokba vették az iskolát a leendő elsős tanulók.
A játékos délelőttön bejárták az intézményt, megismerték a tanáraikat, és humoros játékokkal mutatkoztak be egymásnak az „eötvösös fecskék”.

Tanévnyitó

Tanévnyitó iskolánkban

A 2016/2017-es tanévet iskolánk megváltozott néven, Eötvös József Evangélikus Gimnázium és Egészségügyi Szakgimnáziumként kezdte.

A tanévnyitó istentiszteleten Hegedűs Attila iskolalelkész az Apostolok cselekedetei 10,9-15 alapján arra kérte a fiatalokat: semmire ne mondják azt, hogy nincs rá szükségem, legyenek mindenre nyitottak, amit Istentől kapnak.

A kilencedikesek megáldása után került sor az Igazgatótanács által kinevezett tanárok megáldására, eskütételére, akik a következők: Bencsik Olga, Czupy Erika, Gál András, Rétfalvi Árpád, Schin Rudolf, Sztásné dr. Sári Mariann és Szabó Zoltán.

Ezután Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület püspöke iktatta be hivatalába Gottschling Gábort, iskolánk újráválasztott igazgatóját. Majd az igazgató úr tanévnyitó beszéde következett, melynek keretében megköszönte a nyugdíjba vonuló Balikóné Németh Márta volt igazgatóhelyettes eddigi munkáját, és átadta neki a minisztériumtól kapott emléklapot. A tanárnőt iskolánk Igazgatótanácsának elnöke, Rátz András is köszöntötte.

Az istentisztelet végén tanárok és diákok közösen olvasták fel a záró imádságot.

Iskolánk diákja képviselte hazánkat

Az Európai Unióval egyidős a vidéki települések önkormányzati chartája, melyben minden EU-s országot egy-egy kistépülés képvisel. A charta magyarországi tagja – 2004 óta – Nagycenk. Ebben a nemzetközi szervezetben gazdasági, kulturális és szociális együttműködéssel, illetve tapasztalatcserével erősítik a népek közötti szolidaritást és az európai egységet.

A charta egyik célkitűzése, hogy a vidéki településeken élő európai emberek a hétköznapi életben ismerjék meg egymást. Nem protokollrendezvényekben merül ki az együttműködés, a tematikus előadások és látogatások valóban az egymás lehetőségeinek és igényeinek megismeréséről szólnak. Olyan témakörökkel foglalkoztak az elmúlt években, mint a klímaváltozás vagy az, miként hatott az unió bővítése a vidékre, a falvakra. Évente több alkalommal a nagycenkiek küldöttsége is a különböző országok családjainál vendégeskedik, és persze fogad is küldöttségeket. Szeptember 8-13 között Portugáliában került megrendezésre az ifjúsági találkozókat lezáró konferencia, ahol Magyarország is képviseltette magát.

A magyar delegáltak közé tartozott iskolánk 12. a osztályos tanulója is, **Horváth Boglárka**, aki már több alkalommal is képviselte Magyarországot a chartában. Mivel minden országot egyetlen település képvisel a chartában, így ez nemcsak rang, felelősség is, melynek a helyi aktív civilek segítségével igyekszik megfelelni az önkormányzat.

Hegedűs Attila tanévnyitó prédikációja

Péter déltájban felment a ház tetejére imádkozni. Közben azonban megéhezett, és enni kívánt. Amíg az ételt készítették, révületbe esett, és látta, hogy az ég megnyílik, és leszáll valami nagy lepedőhöz hasonló, amely négy sarkánál fogva ereszkedett le a földre. Benne volt ebben a föld mindenféle négylábú és csúszómászó állata, és az ég mindenféle madara. Ekkor hang hallatszott: „Kelj fel, Péter, öld és egyél!” Péter azonban így szólt: „Semmiképpen nem, Uram, mert soha nem ettem semmi közönségest vagy tisztátalant.” De másodszor is szólt hozzá a hang: „Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak.”

Apostolok cselekedetei 10, 9-15.

Kedves Testvéreim! Legfőképpen pedig: kedves Diákok!

Furcsa, szürrealista történetet, egy látomást hoztam most elétek. Péter annyira éhes, hogy már hallucinál. Ha mi ott lettünk volna, azt mondjuk neki: a déli dög melegben, éhesen, szomjasan nem jó felmenni a lapos háztetőre, a tűző napra, mert bármi történhet, a végén még hallucinációi is lehetnek. Így is lett. De most ne a körülményekkel törődjünk, hanem a példázat és a történet lényegével.

Péter látomásában rengeteg állatot lát, amit Isten ajánl föl neki táplálékul. Péter azonban igazhitű zsidó, aki pontosan tudja, mit szabad enni és mit nem: bárányt igen, de disznót nem, csirkét igen, de sast nem, pikkelyes halat igen, de olyan vízi állatot, ami kívül hordja a csontját, vagyis a páncélját, mint pl. a kagyló, azt már nem. Még az is megvan szabva, hogy a szöcskék közül melyek ehetők és melyek tiltottak. Én a magam részéről maradok annál, hogy egyáltalán nem eszem szöcskét, biztos, ami biztos alapon; sast és kagylót sem ettem, de sertést, halat és csirkét már igen. Elégé bizonytalanul mozgok a zsidó étkezési szokások között.

Nem úgy, mint Péter. Ő eleve, határozottan tudta, mire van szüksége és mire nem, mi ehető és mi nem, neki kész kategóriák voltak az agyában: ehető és nem ehető, tiszta és tisztátalan, kóser vagy tréfli az étel. Mindenről eleve tudta, hogy kell neki vagy sem.

És ezt a nagy biztonságot kérdőjelezi meg a látomás: azon az álombéli lepedőn ugyanis össze voltak keveredve azok az állatok, amelyeket a buzgón vallásos Péter olyan magabiztosan szétválogatott. Isten kissé összezavarta a fejét szegénynek: amit Isten megtisztított, te ne mondd tisztátalannak – mondja a hang. Pedig ő minden különbségtételt éppen Isten nevében tett meg. Úgy tűnik, mindent alapjaitól kell végiggondolnia.

Azon gondolkodom, mennyire ismerős nekünk Péter helyzete! Pontosán tudjuk, mi kell nekünk és mi nem, mit fogadhatunk el és mit nem, mit tudunk használni és mit nem: a csirke jöhet, a hal nem, a matek kell, a nyelvtan nem, fizikára szükség van, versekre nincs... A jelenlévők közül sokan így tekintenek a tanulnivalókra, a tantárgyakra: mire van szükségem. Aztán összezavarodnak, ha – mint Péter látomásában – valaki az érdektelenre is rámutat: ez fontos lehet számodra.

Van is ebben valami. A tudósok bebizonyították, hogy az iskolában megtanult adatoknak a nyolcvan-kilencven százalékát soha nem használjuk, és egy idő után elfelejtjük. Ez sajnos tény. És felvetődik a kérdés: akkor miért nem csak azt tanuljuk, ami meg is marad? Miért kell megtanulni azt is, amit utána elfelejtünk?

Jogos a kérdés. Én se értem. Ahogyan azt sem, hogy a lottóhúzásnál miért teszik bele a gömbbe mind a kilencven számot, miért nem csak azt az ötöt, amit utána kihúznak? A többi úgyis csak félrepöckölik, akkor meg minek?

Ja, hogy nem lehet tudni, melyik lesz az az öt, amit aztán kihúznak? Ja, hogy épp ettől izgalmas a játék, a bő negyvenmillió lehetőségtől? Ja, hogy éppen ezért játszunk? A lehetőségek végtelen tárháza tölt el bennünket csodálattal?

Nem lehet, hogy az életünk is így telik? Amit tanulunk, annak nem az a lényege, hogy pontosan tudjuk, mit mikor használhatunk, hanem az, hogy rejtett kincsként ott legyen, hogy lehetőségként legyen jelen akkor is, ha éppen nem használjuk. Hogy minden pillanatban ezer és ezer lehetőség áll előttünk, hogy az Istentől kapott életet, mint a szabadság széles terét élhessük meg.

Ha azt mondod, egy tantárgy, egy tananyag neked túl nehéz, elfogadom, nem vagyunk egyformák. Ha azt mondod,

kiesik érdeklődési körödből, azt is elfogadom, ízlésekről nincs miért vitatkozni. Ha azt mondd, a tanár nem szimpatikus, ezért nem tanulod azt a tárgyat, azt is elhiszem némi fejcsóválással: ez épp olyan, mintha azt mondanád, azért nem utaztam a Balatonhoz nyaralni, mert nem volt szimpatikus a buszsofőr.

Mondom, mindezt elhiszem, elfogadom, én magam sem voltam mindenből jeles annak idején. De könyörgöm, soha ne mondd, hogy egyik vagy másik tananyagra vagy tantárgyra nincs szükséged! Ez mélységesen elkésérít.

Hát milyen élet az, amiről előre, tizenöt vagy tizenhét évesen el lehet dönteni, hogy mire van benne szükség és mire nincs? Hát milyen szürke, unalmas és jellegtelen az az élet, amiből hiányzik a fordulatoknak, a lehetőségeknek, a meglepő helyzeteknek ez a játéka? Hát nem izgatnak téged a kanyarok, hogy vajon milyen újat, érdekeset rejt a következő sarok? Ki tudja, ami ott vár, ahhoz talán épp arra a tudásra, képességre van szükséged, amire ma azt mondd, nincs rá szükséged.

Nem a „jótanulóságra” biztatlak titeket, hanem a nyitottságra, és arra, hogy az élet minden egyes pillanatában ráismerjete Isten végtelenségére, a teremtet világ sokszínűségére, még akkor is, ha azt a pillanatot véletlenül tanórának hívják. Semmire ne mondjátok, hogy erre nincs szükségem, add meg Istennek a lehetőséget, hogy érdekes életemet ajándékozzon neked!

Hadd meséljek erről egy saját élményt. A gimnáziumban, mint mindenki másnak, nekem is két nyelvet kellett tanulnom: az egyik akkoriban természetesen az orosz volt, mai napig tudok oroszul jelenteni, a másik az angol. Tizen-nyolc éves koromig a német teljesen periférikus dolog volt az életemben, annyit tudtam, hogy Danke, arról se tudtam, mit jelent. Aztán az egyetemen kénytelen voltam németül tanulni, később lehetőségem nyílt egy évet Németországban tölteni. Amikor pedig lelkésszé lettem, először egy sváb gyülekezetbe, Bonyhádra kerültem, majd ide, szintén német gyökerű soproni gyülekezetbe. Egyikbe se kerülhettem volna, ha nem tanultam volna németet, egy olyan nyelvet, amiről tizenéves koromban nem gondoltam volna, hogy valaha is szükségem lesz rá.

A nyár elején hallottam egy előadást, amelyben az előadó mesélt apjáról és nagybátyjáról, két nagyon művelt és tanult emberről, akik egyszer örege arról beszélgettek, hogy mennyi mindent elfelejtettek az idők során. Majd némi hallgatás után apja hozzátette: de nekünk legalább volt miből. Ezt kívánom nektek is: hogy időskorotokban legyen miből felejtetek.

Végül hadd térjek vissza a bibliai történethez. Amikor Péter jön le a tetőről, és az érthetetlen látomásán tűnődik, páran beállítanak hozzá, és kéri, hogy jöjjön el Kornéliuszhoz, egy rómaihoz, és beszéljen neki Jézusról. Péter ekkor érti meg a látomás értelmét. Hiszen neki, mint igazhitű zsidónak, nem lenne szabad belépnie egy idegen házába! Neki külön kellene tudnia választania az embereket. És épp ez a látomás lényege: ne válaszd külön, amit Isten egyben adott neked! Így hát Péter elmegy Kornéliuszhoz, és nem gondolkodik azon, hogy kell-e ez neki vagy sem.

Ha ő és utána Pál ragaszkodik ahhoz, hogy „nekem erre – vagyis az idegenekre – nincs szükségem”, akkor a Krisztus-hit megmaradt volna a zsidóság kicsiny csoportja hitének, amit végleg elsodort volna Jeruzsálem elpusztítása Kr.u. 70-ben. És akkor mi se tudnánk Jézusról, és mindaz, amiben élünk, a Jézustól tanult világlátás, és az arra épülő európai kultúra sem születhetett volna meg.

Senkire és semmire ne mondd hát, hogy nincs rá szükséged! Mindenre és mindenkire, minden tudásra és gondolat-ra tekints úgy, mint a lehetőség ajándékára: ki tudja, valamikor, valahol életutadon Isten éppen olyan helyzetet ad neked, amit ezzel a tudással, tapasztalattal tudsz igazán szépen megélni. Isten egy teljes, tapasztalatban, örömkben és talán könnyekben gazdag élettel akar téged megajándékozni, ne mondj rá nemet! Ámen

Eötvös TV

Kattints!

korlap.eotvos.sopron.hu

Nézzze meg Ön is az elkészült videókat az
iskola életéből!

[Kattints](#)
[ránk!](#)

Báró Eötvös Józsefre emlékeztünk

Báró Eötvös Józsefre, iskolánk névadójára emlékeztünk a hétfő reggeli áhítaton.

A megemlékezésen *Szitásné dr. Sári Mariann* tanárnő méltatta a magyar jogászt, író, a Batthyány-kormány, majd az Andrássy-kormány vallás- és közoktatásügyi miniszterét, a Magyar Tudományos Akadémia és a Kisfaludy Társaság elnökét, Eötvös Ignác politikus fiát, Eötvös Loránd fizikus apját és iskolánk névadóját.

Ágfalvi Futófesztivál
3700 m cross-futás
Maros Csaba
I. helyezett

Candide a tornateremben

Felejthetetlen élménnyel gazdagodott iskolánk a Soproni Petőfi Színház jóvoltából. A fiatal színészgárda, Ács Tamás rendezésében mutatta be a Candide című darabot. Az aktualizált, pörgős, felettébb szórakoztató előadás és a kiváló színészi munka tökéletesen tolmácsolta a szerző, Voltaire gondolatait. Tanárok és diákok egyaránt mosolyogva és feltöltődve hagyták el az iskola tornatermét. Hálásan köszönjük a Soproni Petőfi Színház minden munkatársának e kiváló ajándékot. Nagy hiba lett volna kihagyni az előadást, főleg a pisztáciát és a cukros mandulát. Igaza volt a főszereplőnek, Candide-nak, de most fogjunk munkához, műveljük kertjeinket.

Köszönjük az előadóknak: Molnár Anikó, Simon Andrea, Szlúka Brigitta, Ács Tamás, Papp Attila, Savanyu Gergely, Sárdy Zoltán.

Országos elsősegélynyújtó verseny

Szeptemberben több mint 300 fiatallal mérhettük össze tudásunkat a 45. Országos Elsősegélynyújtó Versenyen, Veszprémben, melyre az elsősegélynyújtás világnapján került sor. A Magyar Vöröskereszt az utcára, az emberek közé vitte az elsősegélynyújtás fontosságának üzenetét. Huszonegy gyermek, húsz ifjúsági – köztük mi is –, és húsz felnőtt, valamint két külföldi vendégcsapat adott számot elméleti és gyakorlati ismereteiről a húsz állomásos körpályán, Veszprém belvárosában. Csecsemő-újraélesztés, tömegbaleset a Petőfi Színház próbatermében, késeles a színházkertben – ilyen és ehhez hasonló élethű baleseti szituációkban kellett helyt állnunk. A megmérettetésre már augusztusban készültünk Ávár Andrea tanárnővel. Sok gyakorlati tanácsot kaptunk Bujtás Józseftől, a soproni mentőállomás vezetőjétől is. Először voltunk országos versenyen, így nagy büszkeséggel tölt el minket az, hogy középmezőnyben végeztünk. A verseny során rengeteg tapasztalatot szereztünk, amelyeket úgy gondolom, magán- és szakmai életünk során is hasznosíthatunk majd. Barátságokat kötöttünk olyan kortársakkal, akiknek ugyanolyan fontos az élet védelme, a rászoruló, bajba jutottak segítése, mint nekünk. Egy vidám hangulatú, izgalmas hétvégét töltöttünk ebben a hangulatos kis városban, Veszprémben, amelyet soha nem fogunk elfelejteni. Megbeszéltük, hogy ha lehetséges, a most szerzett tapasztalatokkal jövőre is indulunk.

Csapattagok: Bábel Vivien, Békes Sára, Gergely Kinga, Göndöcs Vanessza és Lendvai Jázmin.

Bábel Vivien, 10. b

Széchenyi István Atlétika Emlékverseny eredmények

Szakács Jázmin – 1. hely
200 m futás. VI. korcsoport

Szakács Jázmin – 2. hely
távolugrás. VI. korcsoport

Pápai Petra – 3. hely
távolugrás. VI. korcsoport

Kerekes Gréta – 2. hely
200 m futás. VI. korcsoport

Kónya Krisztián – 3. hely
távolugrás. V. korcsoport

Czirják Anna – 1. hely
kislabdadobás – VI. korcsoport

Bodnár Borbála – 2. hely
kislabdadobás – VI. korcsoport

Maros Csaba – 3. hely
2000 m futás – VI. korcsoport

**Czirják Anna, Kerekes Gréta, Pápai Petra,
Szakács Jázmin – 3. hely**
4x100 m váltó

Széchenyi István Atlétika Emlékverseny képriport

